

HARLEQUIN®

Kingitused.

009
JAANUAR

Robin Grady

AUSTRALIA MILJONÄRI
ARMASTUSELAPS

1. peatükk

„Palun kõiki vallalisi daame saali keskele! Pruut viskab kohe oma kimbu!”

Sophie Grubella tõstis võpatades pilgu oma aeglaselt mööda klaasiserva libisevalt sõrmeotsalt keskealisele õhtujuhile ja siis üle Sydney tantsusaali keskel rüselevate tüdrukute. Sophie smaragdroheline kleit sahises, kui ta oma toolil sirgu tõmbus ja käed resoluutselt sülle pani.

No ei. Mitte mingil juhul. Ta oli rahul, et tema sõbratar oli leidnud härra Õige. Wendy ja Noah olid koos täiuslikud, eriti praegu, kui mees kergelt abikaasa huuli suudles ja Wendy oma kleidisaba eest pühkis, valmistudes roosikimpu ootusärevuses neidude hulka heitma. Aga Sophiele oli täna siiatulekki olnud juba jõupingutus.

Peaaegu kõik siin teadsid, et teda oli kolm kuud tagasi hoolimatult maha jäetud. Naise eneseabi koosnes igaõhtusest šokolaadi või muu sarnase üledoosist ning hulgast romantiliste komöödiade DVD-dest, mille õnnelikud lõpud teda veel tusesemaks muutsid. Ta oli kümme naela juurde võtnud ja tema silmaalused olid kottis.

Alandus noorema, saledama ja atraktiivsema naise pärast mahajätmisest oli hakanud järk-järgult oma teravust kaotama. Tänu taevale ei arvanud ta enam, et on Tedisse armunud. Kuid kuna Sophie oli pigem tagasihoidlikku kui ennastkehtestavat tüüpi, oli see hoop mõjunud tema enesehinnangule purustavalt. Vihje uuesti

armumisele, olgu see või kõigest pruudikimbu viskamise näol, tegi talle haiget.

Õhtujuhi kutsuv hääl kõlas üle ballisaali, mis oli ehitatud peente laudlinade ja võbelevate kandelaabritega. „Viimane võimalus, daamid. Kes püüab kimbu? Kes on järgmine?”

Sophie ohkas. Kas ta saab kunagi tunda sellist õnne, mida Wendy ja Noah täna jagavad? Kas ta julgeb veel kord riskida ja oma südame avada? Naisel oli valus endale tunnistada, et mida rohkem aega läks, seda vähem ta seda uskus. Ja taevast teab, et ekstravagantne tseremoonia ning ohjeldamatu pidu ei andnud garantiid, et õnn jääb igavesti kestma.

Kui Sophie niimoodi mõtiskles, möödus temast üks silmatorkavalt mehine kuju. Tema süda jättis löögi vahele, kuid siis kergemeelne hetk möödus ja imelik tunne kõhus vaibus. Agent 007 kombel ohtlikult nägus mees peatus Sophiest veidi eespool paremal. Mehe smoking, mis rõhutas tema õlgade laiust, kerkis veidi, kui ta rinnast kust mobiiltelefoni otsis. Ta seisis, pikad jalad veidi harkis, ja vaatas tõsisel ilmel oma käekella, raputas siis pead, ütles mõned arusaamatud sõnad oma telefoni ja lõpetas vestluse.

Ärikõne? Laupäeva õhtu kohta oli see liig. Sophie libistas pilgu üle ruumi. Mehe sõbratar pidi olema kusagil seal rahva hulgas. Sest sellistel enesekindlatel, tapvalt seksikatel kuttidel olid *alati* sõbratarid – ja mitte sellised hästi polsterdatud nukrameelsed isendid nagu Sophie.

Sophie lükkas oma klaasi eemale.

Tegelikult oli tal viimane aeg lahkuda.

Kui ta viimast šokolaadisüdant enda käekotti poetas, kostis kollektiivne huile ning miski hele ja lõhnav maandus tema süles. Naine vaatas alla ja ahmis õhku.

Kuidas põrgu päralt oli Wendy pruudikimp temani välja lennanud? Veel olulisem – *oh, jumal* – kuhu ta saaks peitu pugeda?

Sophie tõmbus kõigi saalisolijate puurivate pilkude all oma toolil kõssi ja õhtujuht vilistas. „Suurepärane vise, Wendy! Plaksutame väikesele häbelikule daamile seal taga.”

Põgusa aplausi ajaks manas Sophie näole hädise naeratause. Ta isegi viipas kergelt. Kui see tsirkus lõpuks läbi sai ja paarid taasühinesid, kiirustasid Sophie sõbrad Penny Newly ja Kate Tigress üle saali tema poole.

Sügava kaelusega hõbetsekiinidega kaunistatud kleidis Penny suu oli mossis. „Ma ei saa sellest aru. Miks peaksid sina tahtma pruudikimpu kinni püüda?”

Kate lõi Pennyle vastu käsivart. „Ära ole väiklane.”

Penny krimpsutas nägu ja hõõrus käsivart. „Ma mõtlesin ainult seda, et ta on hetkel üksi. See on ju raiskamine.”

Juba keskkoolist saadik oli Penny tuntud oma kaunite blondide juuste, lopsaka rinna ja taktitunde puudumise poolest. Siiski...

Sophie hingas sügavalt välja. „Sul on õigus. Vaevalt see mina olen, kes järgmisena abiellub.”

Kate istus ja pigistas Sophie kätt. „Küll sa tagasi mängu tuled, Sophie. Sa leiad oma hingesugulase. Mehe, kes sinuga nii hästi sobib, et võiks olla su kaksikvend.”

Sophie näole kerkis irooniline muie. „Kas me saaksime korraldada, et see kaksikvend oleks ilma minu polstri ja sassis juuksepahmakata?”

Eelistatavalt keegi sirgejuukseline ja *libaseline*.

Sophie jälgis üle Kate'i öla, kuidas 007 rahvahulka vaadates kulmu kortsutas ja oma muljetavaldavad käsi-varred samavõrd muljetavaldaval rinnal ristis. Ka Sophie kortsutas kulmu. Kus oli sõbratar?

Kogenud juuksurina kinnitas Kate Sophie ülespandud soengust lahtipääsenud loki tagasi. „Lihtsalt protokolliga, sinu *cappuccino* karva lokid on suurepärased. Ja kui sa neist kas või tolli maha lõikad, tuleb sul minuga tegemist.” Tema mänglev põrnitsus mahenes. „Sa peaksid oma juuste üle uhke olema, mitte püüdma neid kogu aeg peita.”

Penny kehtitas nõustuvalt õlgu. „Ja kui sul on ükskord jälle sobivad riided...” Ta läks oma poolehoidu väljendades nii kaugele, kui Penny üldse suutis. „Noh, sa oled alati üsna nägus olnud. *Tõepoolest*.”

Kate heitis Pennyle terava pilgu samal hetkel, kui muusika hakkas uuesti mängima ja nende ootavad noor-mehed – vennad, kellega nad olid kuu aega tagasi tutvunud – tulid, et viia mõlemad romantilisele põsk-vastu-põske tantsule.

Sophie hammustas alahuult, keeldudes järele andma pisaratele, mis silmi kippusid. Kate tahtis ainult head, aga Sophie ei tahtnud tema haletsust. Ausalt öeldes oli ta enda omassegi uppumas.

Jah, ta oli hiljuti oma ainukesest pikaagest suhtest välja longanud. Ei, ta ei olnud Miss Maailm. Ta ei pruugi

kunagi leida tõelist armastust, meest, kes oleks määratud teda jalust rabama. Paljud inimesed ei leidnud. Võib-olla oli ta määratud järgima pigem omaenda rütmi kui traditsioonilist pulmakellade kaja.

Ja pagana päralt, võib-olla see ei olnudki nii halb. Vaadates nüüd tagasi, mõistis ta, et Sophie, kes oli olnud koos Tediga, oli olnud kahvatu vari sellest, milline naine ta tahtis olla. Ta oli olnud ei keegi. Lisand, kes oli noogutanud ja polnud kunagi muret tekitanud. See oli tema elu lugu, tõesti.

Aga enam mitte. Praegusest hetkest, sellest *minutist* alates ei kavatse ta enam oma arvamust peita. Kindlasti polnud tal vaja abikaasat, kes paneb paika piire ja teeb reegleid.

Äkilise adrenaliinipuhangu ajal tõusis Sophie oma toolilt. Ta ei muretse enam selle pärast, mida teised inimesed arvavad, eriti veel Penny Newly.

Ta polnud jõudnud veel kahte sammugi ukse poole astuda, kui kellegi käsi tema küünarnukil ta peatas. Sophie pöördus hämmeldunult. Ta vaatas pead kallutades üles ja kõht tõmbus krampi, kui ta nägi paari teemantsiniseid silmi endale vastu naeratamas.

See oli too mees telefoniga, kes surus lillekimpu Sophiele pihku. „Te pillasite selle.”

Sophie tunnetas mehe sõrmede soojust ning mehe sügav hää – segu terasest ja sametist – võbeles temast läbi. Kui mehe pilk üle tema suu libises, vappus põrand Sophie jalgade all ja ruum hakkas aeglaselt keerlema.

Õnneks otsustas Sophie aju enne tööle hakata, kui ta oleks jõudnud ennast täiesti lolliks teha.

Mees oli näinud, kuidas lilled tema sülest maha kukkusid, kui naine tõusis. Ta oli lihtsalt härrasmees, kes ilmus õigel ajal.

Sophie manas näole siira naeratuse ja andis lilled tagasi mehele. „Jätke need endale. Oma sõbratari jaoks.”
Või oma naise.

„Mul ei ole sõbratari.” Ta võttis kimbu ja pani selle pimesi lauale. „Tegelikult mõtlesin ma, et äkki te tahate tantsida.”

Sophie pilgutas silmi ja piilus vargsi saalis ringi. See mees oli ilmselgelt teisest liigast. Oli see mingi nali? Aga kui Sophie pilk uuesti mehe omaga kohtus, hakkas puudutusest alanud seksuaalne teadlikkus kui tihe soe õli tema soontesse voolama.

Olles nende silmade vangis, kehtas Sophie õlgu. „Ma hakkasin just lahkuma.”

Mees viis ta käest hoides tantsupõrandale, rääkides samal ajal üle õla. „Siis mul vedas, et ma teid õigel ajal tabasin.”

Alles tantsupõranda keskele jõudes võttis mees ta oma võimsate käte vahele. Rohkem midagi ütlemata pani ta oma suure peopesa naise seljale ning alustas tantsimist.

Teades, et tema jalad liiguvad, nagu oleksid programmeeritud mehe juhtimisele alluma, lubas Sophie endal mehe frakisärgi all kivikõva rinna vastas lõdvestuda, ahmides sisse mehe kuuma värsket lõhna. Sophie hammustas huult, kui mehe põial tema käeselga riivas ja tema alakõhus sädemed leegiks paisusid.

Naise silmad vajusid kinni.